

stemme imod de af ham i saa Henseende gjorte Forslag, saa meget mere som den Strenghed, hvormed den høitagtede Finantsminister tidligere behandlede enkelte af saadanne Sager, uagtet den fra nogle af Rigsdagens Medlemmer var bleven angreben, dog tillige havde mødt den største Anerkjendelse, saa at man holdt sig aldeles forviiset om, at, naar Finantsministeren fremsatte Forslag til disse Sagers Afgjørelse, de da vilde være fuldkommen grundede i Billighed og paa ingen Maade i skaanselsløs Strenghed, som man dengang havde lagt ham til Last. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg blev forundret, da vi forleden hørte et Forslag, som var blevet opført paa en saadan Lov af Finantsministeren, blive angrebet af et enkelt Medlem her i Salen, uden at der af Finantsministeren blev anført et eneste Ord til Forsvar derfor. Jeg har senere tænkt nøiere over, hvorledes det maa synes, at Finantsministeren nu opfatter disse Sager, og det synes da, som om de Klager, man tidligere har ført over hans saakaldte skaanselsløse Strenghed — hvilken jeg paa ingen Maade troer nogensinde er udviist af ham — have bragt ham til at gaae en mildere Vej, men en Vej, som er saa mild, at jeg ikke kan ansee den for ønskelig. Jeg kan ikke opfatte hans tidligere Uttringer i denne Sag anderledes, end at han, naar Vedkommende indgiver Ansøgning, og Sagen er, hvad Finantsministeren kalder „moden“ til Afgjørelse, : at Alt er indkommet, hvad der hører til Sagen, at han da sætter den paa sit Forslag, overladende det til Rigsdagen, om den vil antage eller forkaste den. Dette er en Behandlingsmaade af disse Sager, som ikke stemmer med, hvad idetmindste Nogle af os meente i 1851, og som sikkert heller ikke i og for sig er rigtig; thi det kan vistnok ikke være ønskeligt, at Regjeringen her fremkommer med Forslag, som den ikke i Gæt og Alt gjør til sine, saaledes at den seer sin Mening fraveget, naar Forslaget bliver forkastet. At alle Sager, der ere modne derved, at Acterne, som høre til dem, ere gennemgaaede, fremkomme her i Salen, troer jeg ikke er ønskeligt, hvorimod jeg, naar Finantsministeren vilde gaae den modsatte Vej, ikke at fremkomme med andre Forslag end dem, der efter hans egen Overbeviisning virkelig

funde tiltrædes af Forsamlingen, vilde ansee det overordentlig betænkeligt og endogsaa meget stridende imod den Tillid, man ellers ved andre Leiligheder viser Finantsministeren, at stemme imod saadanne Forslag. I en anden Henseende troer jeg ogsaa, at Thingets Medlemmer ere komne i en vanskelig Stilling, ved at der ikke i en Sag af denne Art er nedsat noget Udvalg; det er det, jeg troer, at vi for Fremtiden ved saadanne Sagers Behandling bør iagttage. En Prøvelse, som kun — saaledes som i denne Sag — kan støtte sig paa en Gjennemgaaelse af Documenter, maa, naar der ikke nedfattes Udvalg, enten bortfalde eller gaae over paa ganske enkelte Rigsdagsmænd, eller, hvis Alle vilde prøve Documenterne, forårsage Thinget et langt større Arbejde, end om der var nedsat Udvalg i Sagen. Det er naturligt, at, naar en enkelt Rigsdagsmand nøie gennemgaaer Documenterne, da kan han angribe enkelte Poster med stor Skarphed, og vi Andre vilde ikke godt kunne forsvare disse Poster, medmindre vi ogsaa gennemgaae Documenterne; men, naar man ikke venter noget Angreb paa de enkelte Poster, kan man ikke have nogen særdeles Anledning til en saadan Undersøgelse. Det er imidlertid ikke nogen rigtig Behandling af disse Sager, at enkelte Poster blive gennemgaaede med stor Skarphed og Strenghed, naar det Samme ikke skeer med dem alle; der er saaledes i Forslaget Poster, hvorved der er viist endog en meget stor Eftergivelse, en Eftergivelse af meget betydelige Summer, jeg nævner t. Ex. en Sum, som er nedsat fra 2400 Rbd. til 800 Rbd.; og jeg veed virkelig ikke, om der er Nogen her i Salen, maaftoe med Undtagelse af det enkelte Medlem, som har henvendt særdeles stor Opmærksomhed paa 2de andre Poster, som holder sig overbeviist om, at denne Eftergivelse er bedre begrundet end de 2de Forslag, som vi have forkastet; jeg tilstaaer for mit Vedkommende, at jeg ikke har været saaledes oplyst i denne Sag, at jeg er vis paa, om den Stemme, jeg afgav for Loven, var tilstrækkelig begrundet, og jeg troer det var godt, om man ved fremtidige Behandlinger af dette Slags Sager gik en anden Vej end denne Gang.

Formanden: Jeg skal gjøre den Be-